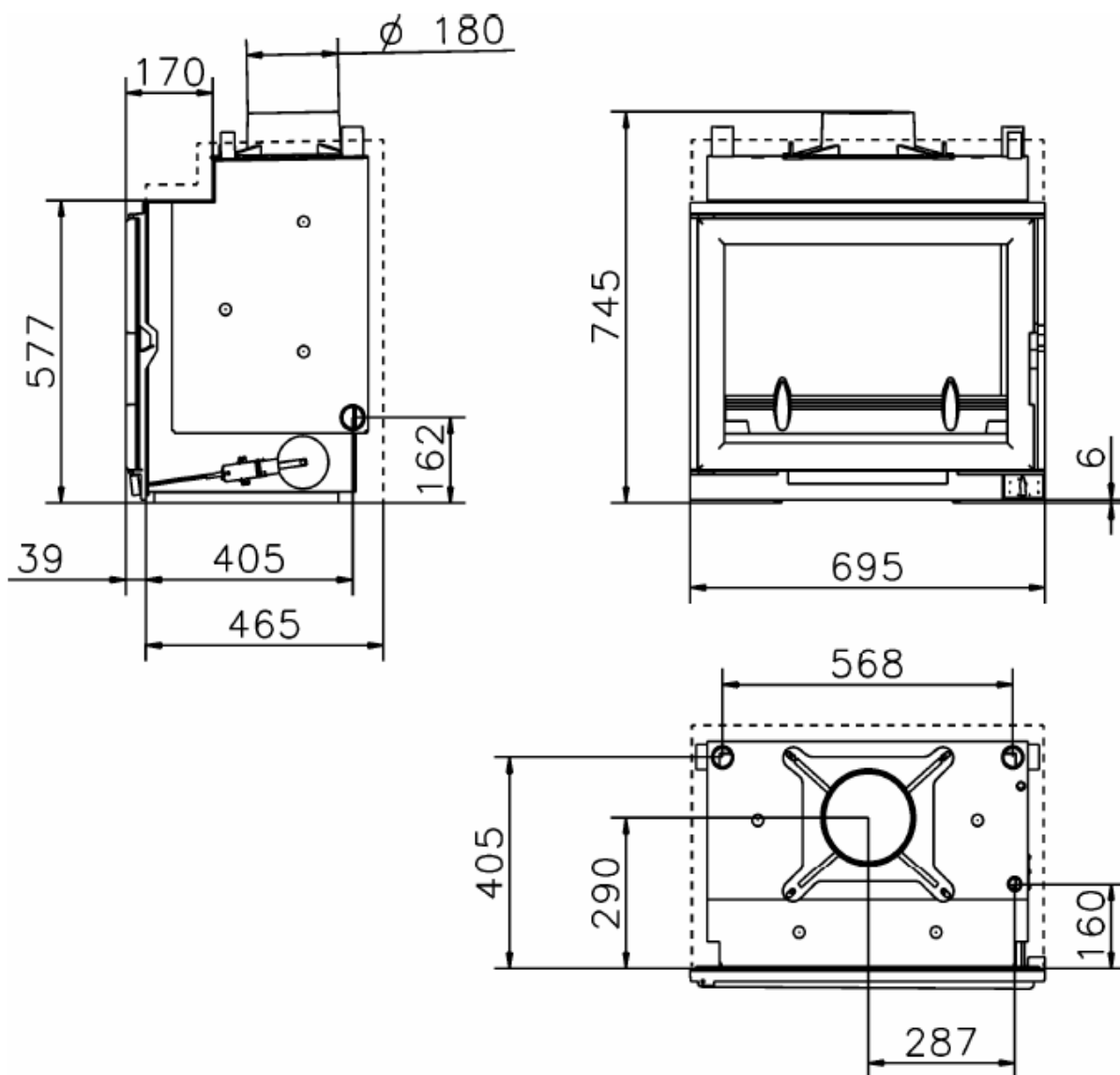

Kominki GODIN Polska
ul. Wielicka 25
30-552 Kraków
www.godin.com.pl
biuro@godin.com.pl
tel/ fax 012 261 17 10

INSTRUKCJA MONTAŻU I OBSŁUGI

Wkład kominkowy 5152

UWAGA! Aby zapobiec ryzyku pożaru, to urządzenie musi być zainstalowane zgodnie z obowiązującymi normami i regulami technicznymi, o których mowa w instrukcji. Jego montaż musi być wykonany przez profesjonalistę lub osobę wykwalifikowaną.

1. WSTĘP

Kominek z płaszczem wodnym model 5152 jest urządzeniem, którego komora spalania i czopuch są zbudowane z dwóch ścianek stalowych, pomiędzy którymi krąży woda przeznaczona do zasilania kaloryferów. Większość ciepła wytworzonego w wyniku spalania jest więc bezpośrednio przekazywana do tej wody.

PRZED KAŻDORAZOWYM ROZPALANIEM NALEŻY SIĘ UPEWNIĆ, CZY W PŁASZCZU ZOSTAŁO ZAPEWNIONE PRAWDŁOWE KRAŻENIE WODY, gdyż jego brak grozi nieodwracalnymi odkształceniami.

Urządzenie przeznaczone jest do obudowania elementami murarskimi. Urządzenie jest zgodne z normą EN 13229 i posiada certyfikat CE

Podciśnienie w przewodzie kominowym potrzebne do prawidłowego funkcjonowania u uzyskania najlepszej mocy kalorycznej urządzenia wynosi 12 Pa jednak może się ono zawierać między 10 a 14 Pa. Za duży ciąg (ponad 20 Pa) wywołany przez nadmierną wysokość komina lub inne warunki, jest przyczyną zbyt szybkiego spalania, nadmiernego zużycia paliwa, niskiej sprawności, nadmiernego obciążenia urządzenia i powoduje utratę gwarancji. W przypadku nadmiernego ciągu może się okazać konieczne zainstalowanie szybra lub moderatora ciągu.

Urządzenie może być tylko do niezależnego, pojedynczego przewodu kominowego.

1.1 DANE TECHNICZNE

- masa całkowita:	165 kg
- średnica wylotu spalin:	180 mm
- pojemność wody:	19 litrów
- ciśnienie robocze maksymalne:	3 bary
- ciśnienie robocze zalecane:	1 bar
- ciśnienie próbne:	6 barów
- maksymalna temperatura użytkowania:	90°C
- zalecane paliwa:	drewno, drewno + brykiety z węgla brunatnego
- zabronione paliwo:	każde inne
- długość polan:	do 56 cm
- zwykle podciśnienie w przewodzie kominowym:	15 Pa
- podciśnienie dopuszczalne:	10 - 20 Pa
- całkowita moc urządzenia:	19 kW
- moc promieniowania do pomieszczenia:	10 kW
- moc przekazywana do wody:	9 kW
- średni pobór paliwa przy spalaniu normalnym:	6 kg/h
- średni pobór paliwa przy spalaniu zwolnionym:	2 kg/h
- przeciętny pełny załadunek:	21 kg
- czas spalania 6 kg drewna o wilgotności 15% i mocy kalorycznej 15,4 MJ/kg przy biegu normalnym:	3 h
- czas spalania 6 kg drewna o wilgotności 15% i mocy kalorycznej 15,4 MJ/kg przy biegu zwolnionym:	10 h
- przepływ masowy spalin:	18,6 g/s
- średnia temperatura spalin przy biegu normalnym:	279 °C
- sprawność urządzenia:	74,7 %
- emisja CO:	0,57 %
- emisja CO ₂ :	8,9 %
- temperatura włączenia pompy	60 °C
- odległość od materiałów palnych s tyłu i z boków:	25 cm
- odległość od materiałów palnych z przodu:	150 cm

1.2 ZASADA DZIAŁANIA

Komora spalania jest w całości zbudowana z podwójnej ścianki, w której krąży woda grzewcza: prawy i lewy bok, tył i góra. Pozwala to na wykorzystanie całej wywołanej energii. Szyba pozwala na ogrzewanie pomieszczenia przez promieniowanie (w większości przypadków nie jest potrzebne umieszczenie kaloryfera w pomieszczeniu gdzie stoi kominek, tym bardziej, gdy bilans termiczny dla tego pomieszczenia nie wymaga więcej niż 10 kW).

Bieg spalania, w zależności od ustawienia gałki z przodu wkładu, jest kontrolowany przez bardzo precyzyjny TERMOSTAT WODNY działający na rozszerzalność cieplną płynów. Wyreguluje on dopływ powietrza tak, by utrzymać na stałym poziomie temperaturę ustawioną za pomocą pokrętła znajdującego się z dołu, po prawej stronie urządzenia, wyskalowanego od 0 do 9.

2. OTOCZENIE URZĄDZENIA

2.1 Zalecenia dotyczące miejsca instalacji

Promieniowanie ciepłe przekazywane z wkładu przez szybę vitro-ceramiczną wymaga oddalenia o minimum 150 cm wszystkich przedmiotów, które mogą ulec uszkodzeniu lub zmianom pod wpływem ciepła (meble, obrazy, boazeria itp.)

2.2 Przed rozpoczęciem prac

należy się upewnić, czy przewód kominowy, do którego ma być podłączony wkład, jest odpowiedni do celu jakiemu ma służyć i zgodny z obowiązującymi normami.

Należy sprawdzić:

- szczelność, przepływowość i stabilność przewodu kominowego.
- przekrój komina, który musi być stały i w takiej samej formie na całej wysokości.
- właściwości i przystosowanie komina
- czy powierzchnia wewnętrzna komina znajduje się w odległości co najmniej 16 cm od wszystkich elementów drewnianych (drewniany szkielet budynku, podłoga itp.) lub innych materiałów palnych.
- czy w pobliżu nie ma żadnej instalacji elektrycznej
- czy komin został wyczyszczony
- czy ciąg jest odpowiedni
- czy spoiny konstrukcji pod cegły zostały wykonane z zaprawy z cementu z tlenkiem aluminium albo z zaprawy mieszanej (cementowo-wapiennej) i czy nie pokrywają się ze spoinami w podłodze.

Minimalna powierzchnia przekroju przewodu kominowego to 250 cm², ale zalecany jest przekrój 400 cm², co pozwoli uniknąć cofania się dymu podczas dokładania.

WŁAŚCIWOŚCI PRZEWODU KOMINOWEGO:

Przewód kominowy ma być zbudowany:

- bądź z pustaków kominowych z szamotu odpowiadających obowiązującym normom
- bądź z segmentów metalowych dopuszczonych do takiego zastosowania
- bądź z elementów ceramicznych i cegieł ogniotrwałych odpowiadających obowiązującym normom

W każdym przypadku przewód kominowy musi wychodzić na pomieszczenie, gdzie będzie zainstalowany wkład kominkowy.

Przewody kominowe muszą przebiegać pionowo, jednakże, za wyjątkiem murowanych, mogą być odchylone od pionu pod następującymi warunkami:

- komin nie może mieć więcej niż dwa zgięcia (to znaczy: więcej niż jedną część nie pionową)
- kąt tych zgięć w stosunku do pionu nie może przekraczać 20°. Jednakże w przypadku kominów gładkich o wysokości co najmniej 5 metrów, kąt ten może być większy niż 20°, ale nie może przekraczać 45°.

Jeśli przewód kominowy nie jest właściwy i zachodzi konieczność przeróbki, należy ich dokonać stosując metody odpowiednie z punktu widzenia technicznego lub wybudować nowy komin, właściwy i przystosowany do wkładu kominkowego. Prace te muszą być wykonywane przez wykwalifikowanego pracownika.

W każdym przypadku przewód kominowy musi pozwalać na czyszczenie mechaniczne.

Należy sprawdzić otoczenie w którym kominek i wkład będą zainstalowane i usunąć wszystkie materiały palne lub ulegające uszkodzeniu pod wpływem temperatury znajdujące się na ścianach lub wewnątrz ścian (podłogi, mury, sufit) w miejscu instalacji kominka, jeśli ma on dotykać takich ścian.

Temperatura powierzchniowa tych ścianek nie może przekroczyć 50° w miejscach styku.

Sprawdzić, czy podłoga lub strop gdzie ma stać kominek mają wystarczającą nośność.

W przypadku podłóg palnych trzeba przewidzieć zabezpieczenia, np. przy podłodze drewnianej należy zrobić wycięcie i wypełnić płytą betonową obszar pod kominkiem.

W przypadku ścian zawierających palną izolację, jak np. plako-polistyren, należy obowiązkowo zacząć od jej wycięcia na całej wysokości ściany (aż do sufitu), na szerokości równej co najmniej odległości między zewnętrznymi filarami kominka. Tak samo należy wyciąć boazerię. W żadnym wypadku palna izolacja nie może się znajdować wewnątrz kominka i komina.

Przestrzeń uzyskaną przez wycięcie należy wypełnić murem wzmacniającym z materiałów niepalnych dobrze izolujących termicznie i o dobrej wytrzymałości mechanicznej (np. beton komórkowy). Należy zadbać o dobre podłączenie wszystkich elementów, z których składa się ten mur. Następnie całe wnętrze kominka wyłożyć specjalną izolacją.

UWAGA: Przy ścianach zawierających przewody wentylacyjne, należy to uwzględnić przy budowaniu ściany wzmacniającej.

Przy ścianach z materiałów niepalnych trzeba obowiązkowo całą powierzchnię z tyłu kominka i na całej wysokości wyłożyć specjalną izolacją.

W przypadku lekkich ścianek działowych z materiałów palnych należy obowiązkowo wznieść na całej wysokości (aż do sufitu) ścianę wzmacniającą z materiału niepalnego. Ściana ta ma być stabilna i odpowiedniej grubości, zapewniającej ochronę termiczną (np. beton komórkowy o grubości 10 cm). W braku miejsca na włączenie jej w obudowę kominka, ma być wykonana na całej szerokości kominka i ma wystawać dodatkowo po 5 - 10 cm z każdej strony (Przykład: całkowita szerokość zewnętrzna belki lub obudowy kominka: 160 cm, ściana z betonu komórkowego ma mieć szerokość 170 do 180 cm).

WSKAZÓWKA: W przypadku gdy przygotowany przewód kominowy miałby być tak blisko palnej ścianki działowej, że nie byłoby miejsca na mur wzmacniający (odległość 16 cm od ognia nie byłaby zachowana) zalecamy zwrócić się do wykonawcy i producenta komina. W braku innej możliwości należy wyciąć i usunąć część palnej ścianki działowej od góry aż do miejsca poniżej górnej krawędzi zbudowanego muru wzmacniającego, i zastąpić ją materiałem niepalnym na całej szerokości okapu plus 5 – 10 cm szerzej z każdej strony. Następnie położyć specjalną izolację tak, jak to wyjaśniono wyżej.

W wyjątkowym przypadku, jeśli nie można inaczej zapewnić bezpieczeństwa i stabilności, całą ściankę działową należy po prostu zastąpić materiałem typu beton komórkowy a następnie wyłożyć specjalną izolacją.

Dla wewnętrznych ścianek działowych z lekkiego materiału niepalnego, radzimy wybudować mur wzmacniający. Należy go wykonać obowiązkowo jeśli ścianka działowa nie jest wystarczająco stabilna. W każdym przypadku ściana tylna kominka ma być wyłożona na całej wysokości specjalną izolacją. W przypadku kominka narożnego środki ostrożności są identyczne jak przy kominkach standardowych.

WAŻNE: W każdym przypadku używania do izolacji wełny mineralnej z aluminium, strona bez aluminium musi być przyłożona do muru, podczas gdy strona z folii aluminiowej musi być zwrócona w stronę wnętrza kominka. Izolacja sufitu: patrz rozdział: "BUDOWA OKAPU I IZOLACJA SUFITU"

2.3 Zalecenia dotyczące obudowy

2.3.1. Gdy elementy są łączone mechanicznie, dozwolone jest ich układanie na sucho. Gdy łączenie jest wykonane chemicznie, części stykające się dużą powierzchnią łączy się zaprawą ,a stykające się małą powierzchnią cementem klejącym (np. atlas) albo gipsem. Ich połączenie z tylną ścianą i z ziemią wykonuje się gipsem modelarskim i przedziwem.

2.3.2. Ściana z tyłu kominka: w przypadku montażu kroksztynów w podstawie kominka i kotwienia do ściany z tyłu, ściana ta powinna mieć odpowiednie właściwości mechaniczne (nie wolno kotwić w ściankach lekkich lub z betonu komórkowego – w tym przypadku należy użyć płyt oddzielających).

2.3.3. Podstawa kominka: Ponieważ podstawa służy rozłożeniu ciężaru kominka na podłodze, musi być zaprojektowana i wykonana tak, aby utrzymywała konstrukcję w całkowitej stabilności. Układanie na sucho jest zabronione.

2.3.4. Obudowa wkładu

Obudowa musi być wykonana z materiałów niepalnych. Ponieważ belka jest z materiału palnego (drzewo), trzeba ją zabezpieczyć przy pomocy frontonu lub deflektora. Zależnie od obudowy otaczające belkę okucie obwodowe osadza się przy pomocy zaprawy z cementu z aluminium i kotwi do tylnej ścianki, gdy jej właściwości na to pozwalają. Zapewnia to stabilność całości i ochronę belki, która nie może stykać się z wkładem. Między wkładem a belką należy zapewnić swobodny przepływ powietrza. Ponieważ górna część kominka (belka drewniana lub kamienna) jest wychylona, jeden lub wszystkie ściągę należy przytwierdzić solidnie do tylnej ściany, aby zapobiec ryzyku obsunięcia.

Okucie obwodowe wykonuje się z zaprawy złożonej w 1/3 z topiku, a w 2/3 z kruszywa (spoiwa).

Między izolacją a wkładem musi być zachowany odpowiedni przepływ powietrza

UWAGA: Uważać na otwór na drzwiczki wkładu. Podczas montażu należy je otworzyć je umocowaniem na stałe wyżej położonych elementów kominka w celu sprawdzenia czy drzwiczki swobodnie się otwierają.

2.3.5. Budowa okapu i izolacja sufitu

Użycie materiałów niepalnych ulegających degradacji w temperaturze powyżej 90° (np. gips), jest dopuszczalne pod warunkiem wykonania izolacji termicznej powierzchni wystawionych na bezpośrednie promieniowanie cieplne rury łączącej wkład z przewodem kominowym.

Przy użyciu regipsu żaroodpornego do wykonania okapu, należy obowiązkowo wyłożyć wszystkie jego wewnętrzne powierzchnie specjalną izolacją - wełną mineralną z folią aluminiową skierowaną do wewnątrz okapu.

W górnej części okapu kominka wykonuje się prze-stropienie z materiału niepalnego spełniającego rolę deflektora. Przy-stropienie to ma mieć dobrą wytrzymałość mechaniczną, ma być pokryte specjalną izolacją i umieszczone co najmniej 30 cm od sufitu. Założenie tej osłony termicznej zapobiegne rozgrzewaniu się sufitu i pozwoli odzyskać maximum ciepłego powietrza przez kratki umieszczone zaraz pod prze-stropieniem. W oddzielonej w ten sposób części okapu, cztery ścianki wewnętrzne i część górna, wyłączając powierzchnię zajętą przez pustaki kominowe, mają być również wyłożone specjalną izolacją (wełna mineralna zawsze do ścianek).

Wentylacja w tej części zostanie wykonana przez umieszczenie dwóch krutek usytuowanych w miarę możliwości po przeciwnych stronach i na różnej wysokości. Gdy kominiek znajduje się w rogu, kratki wentylacyjne należy umieścić na wolnych ściankach.

Okap musi opierać się na okuciu obwodowym, nie na belce. W razie belki kamiennej okucie powinno zazębiać się z nią od góry w celu zapewnienia stabilności.

2.3.6 Otwory serwisowe

Podczas instalacji kominka zaleca się wykonanie otworów serwisowych. Otwory te pozwalają na dostęp do wnętrza okapu oraz do mechanizmu termostatu w celu kontroli i konserwacji.

2.3.7 Wyloty ciepłego powietrza

Mają mieć co najmniej 400 cm² całkowitej powierzchni rzeczywistej i w żadnym wypadku nie mogą być położone bliżej niż 30 cm do sufitu.

2.3.8 Dopływ powietrza konwekcyjnego.

W dolnej części kominka należy obowiązkowo pozostawić dopływy powietrza konwekcyjnego

- bądź przez składzik drewna (zachować przepływ powietrza przy układaniu polan)
- bądź przez kratki usytuowane na filarach, w obudowie lub podstawie kominka.

Przepływ powietrza konwekcyjnego wewnątrz kominka jest niezbędny i musi być największy jak to możliwe aby zapobiec nadmiernemu gromadzeniu się ciepłego powietrza i przegrzewaniu wkładu.

W przypadku, gdy dopływ powietrza do konwekcji jest połączony z dopływem powietrza do spalania trzeba zadbać o stworzenie przestrzeni wolnej od wszystkich przeszkód aż do wlotów powietrza do urządzenia (można wykorzystać elastyczną, niepalną rurę o średnicy co najmniej 80 mm, jeśli jest miejsce). Takie rozwiązanie jest **niezbędne** w przypadku mechanicznego rozprowadzenia ciepłego powietrza, aby nie tworzyło się podciśnienie na poziomie wlotów powietrza do wkładu, co mogłoby wprowadzać spaliny do ogrzewanych pomieszczeń.

2.4 Doprowadzenie świeżego powietrza do pomieszczenia

Jeśli dostęp powietrza do pomieszczenia jest niewystarczający np. gdy mieszkanie jest wyposażone w klimatyzację lub wentylację mechaniczną, dodatkowe doprowadzenie powietrza specjalnie do kominka jest obowiązkowe. Ujęcie powietrza musi być położone bądź bezpośrednio na zewnątrz, bądź w pomieszczeniu otwartym i być wyposażone w kratkę.

Wylot czerpni powietrza (wewnątrz pomieszczenia) musi być umieszczony bezpośrednio w obudowie kominka, lub najbliżej jak to jest możliwe i być wyposażony w przepustnicę. Powierzchnia czerpni powietrza ma być równa jednej czwartej powierzchni przekroju przewodu kominowego, ale co najmniej 200 cm².

2.5 Łączenie z przewodem kominowym

Łączenie to wykonujemy przy pomocy rur kwasoodpornych sztywnych lub rur giętkich typu polyflex, dopuszczonych do używania z urządzeniami na paliwo stałe

2.5.1 Inne połączenia

W przypadku rury wpuszczanej do komina, może ona być przyłączona bezpośrednio do urządzenia i musi mieć parametry techniczne zezwalające na takie jej zastosowanie.

Należy zachować ostrożność przy wykonywaniu łączy i doborze materiałów oraz przestrzegać właściwości materiałów, reguł sztuki i obowiązujących przepisów. W wypadku mechanicznego rozprowadzania ciepłego powietrza, które tworzy podciśnienie w okapie kominka, łączenie urządzenia z przewodem kominowym musi być dostatecznie uszczelnione, aby nie dochodziło do zasysania spalin przez wentylator. Wszystkie połączenia muszą mieć bardzo dobrą wytrzymałość mechaniczną, muszą pozwalać na czyszczenie i być regularnie kontrolowane. Zaleca się dwa czyszczenia rocznie.

Połączenie górnej części przewodu łączącego z istniejącym przewodem kominowym powinno być wykonane w wypadku różnych średnic z co najmniej 45° załamaniami tworzącymi lejek, aby zapobiec gromadzeniu się sadzy.

Przy kominach stalowych należy posługiwać się akcesoriami do łączenia wskazanymi przez producenta. Zazębienia połączenia kołnierzonego dla rur stalowych muszą mieć co najmniej 80 mm, a 40 mm jeśli są wyposażone w zaciski.

2.5.2 Moderator ciągu (w razie nadmiernego ciągu).

Musi być podłączony do odpływu przewodu łączącego i zainstalowany w pomieszczeniu, gdzie się znajduje wkład (na zewnątrz okapu kominka lub wewnątrz jeśli jest widoczny i łatwo dostępny). Nie może wciągać ciepłego powietrza konwekcyjnego z obudowy.

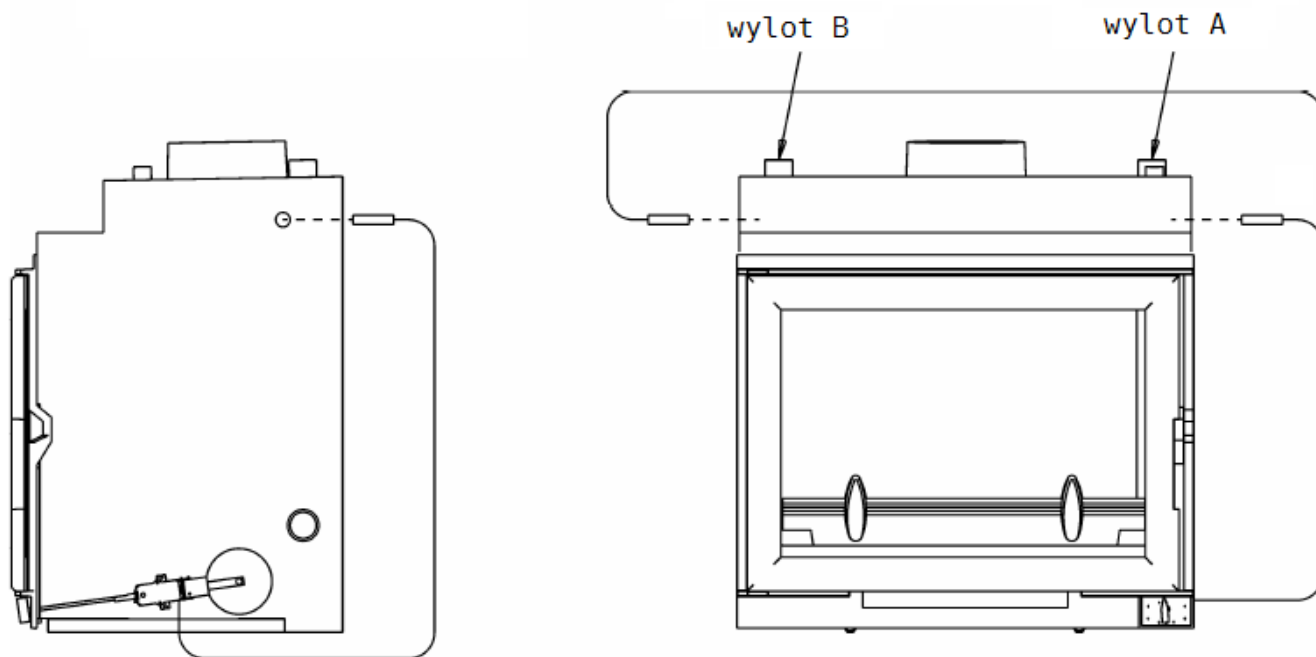
3. PRZYGOTOWANIE WKŁADU

Przed zainstalowaniem wkładu w obudowie, należy go sprawdzić w celu ujawnienia ewentualnych wad, które mogły powstać podczas transportu, przeładunku itd., co pozwalałoby na łatwiejszą interwencję niż po wbudowaniu w kominek.

Nieprzestrzeganie instrukcji montażu przerzuca odpowiedzialność na tego, który montuje.

3.1 Montaż czujnika termostatu

Wodę w kierunku kaloryferów można odprowadzić z prawej lub z lewej strony (wylot A lub wylot B). Czujnik termostatu zawsze umieszczać przy używanym wylocie. W tym celu należy ostrożnie rozwinąć kapilarę i wprowadzić czujnik do okrągłego otworu znajdującego się po prawej (w wypadku używania wylotu A) lub po lewej stronie (w wypadku używania wylotu B).

4. MODERATOR CIĄGU

W przypadku, gdy ciąg jest za duży (np. często w kominach wyższych niż 6 m) gorąco polecamy założenie moderatora ciągu w celu zoptymalizowania wydajności i autonomii instalacji. Moderator powinien być przyłączony na odcinku łączącym wkład z przewodem kominowym i zainstalowany w pomieszczeniu, gdzie znajduje się kocioł. Jeśli znajduje się on wewnątrz okapu, musi być widoczny i dostępny, aby umożliwić łatwą regulację i utrzymanie (patrz: instrukcja do moderatora).

Przepływ powietrza konwekcyjnego wewnątrz kominka i pod wkładem jest niezbędny.

Należy przewidzieć wnękę dającą dostęp do łączenia hydraulicznego z instalacją centralnego ogrzewania, dostępną np. przez klapę w obudowie lub w boazerii oraz dostęp do mechanizmu termostatu.

WAŻNE:

Połączenie górnej części przewodu łączącego z istniejącym przewodem kominowym powinno być wykonane w wypadku różnych średnic z co najmniej 45° załamaniami tworzącymi lejek, aby zapobiec gromadzeniu się sadzy.

Przy kominach stalowych należy posługiwać się akcesoriami do łączenia wskazanymi przez producenta. Zazębienia połączenia kołnierзовego dla rur stalowych muszą mieć co najmniej 80 mm, a 40 mm jeśli są wyposażone w zaciski.

Wszystkie przewody łączące muszą być pokryte specjalną izolacją – niepalną wełną mineralną - z aluminium zwróconym na zewnątrz. Całość należy przytwierdzić do przewodu łączącego obejmami albo używać izolowanych rur typu INOX, aby ograniczyć ryzyko skraplania, które jest większe w przypadku kotłów grzewczych.

5. INSTALACJA CENTRALNEGO OGRZEWANIA

Należy się upewnić, czy moc wody z kotła jest dostosowana do całkowitej mocy kaloryferów. Nasze urządzenie posiada regulację opartą na temperaturze wody. Instalacja powinna być wykonana w następujący sposób:

Zalecamy instalacje proste, działające częściowo na zasadzie termosyfonu, z rozprowadzaniem typu "parasolowego" przy użyciu rur o przekrojach odpowiadających stratom ciśnienia w instalacji.

W praktyce taki typ instalacji pozwala na zwolnienie przegrzewania się wody w kotle w razie awarii pompy lub fragmentu instalacji. Instalacje działające wyłącznie na zasadzie termosyfonu praktycznie już wyszły z użycia - zwykle przyłącza się do nich pompę.

Aby uniknąć osadzania się kamienia lub korozji należy:

- wziąć pod uwagę właściwości używanej wody
- zaprojektować instalację w ten sposób aby napełnianie i uzupełnianie wody było tak ograniczone jak to tylko możliwe i aby zawsze było pod kontrolą. Każdy nie kontrolowany system automatycznego uzupełniania jest zabroniony. Wskazane tu środki bezpieczeństwa są podstawowe ale same w sobie nie wystarczające do uniknięcia osadzania kamienia i korozji wewnątrz płaszcza wkładu.

W każdym przypadku należy przewidzieć kontrolę dopływów wody. Przelewy otworów spustowych muszą być doskonale widoczne.

Aby uniknąć szoków termicznych, wybuchów ognia, korozji od strony produktów spalania, instalację należy zaprojektować tak by była opatrzona niezbędnymi uwagami co do sposobu postępowania podczas pracy urządzenia:

1) natężenie przepływu wody w kotłach (biorąc pod uwagę wyjątek uczyniony dla instalacji przeznaczonych do działania na zasadzie termosyfonu) może się wahać od poniżej 20 % do powyżej 20 % normalnego natężenia przepływu a wszelkie zmiany natężenia przepływu mają zachodzić stopniowo.

Stałe chłodzenie ścianek kotła jest zapewnione przez obieg wody, zatem nie wolno nigdy uruchamiać paleniska zanim nie zostanie zapewnione normalne krążenie wody.

I odwrotnie; nie wolno nigdy zamykać obiegu wody przed wygaśnięciem paleniska i zanim części paleniska nie będą wystarczająco wychłodzone.

2) maksymalna temperatura wody wychodzącej z kotła musi być zawsze i w każdej chwili niższa o co najmniej 10 °C od temperatury wrzenia.

5.1 INSTALACJA AUTONOMICZNA

W przypadku instalacji autonomicznej, gdy wkład z płaszczem wodnym jest jedynym źródłem ciepła, jako urządzenia zabezpieczającego należy używać otwartego naczynia zbiorczego.

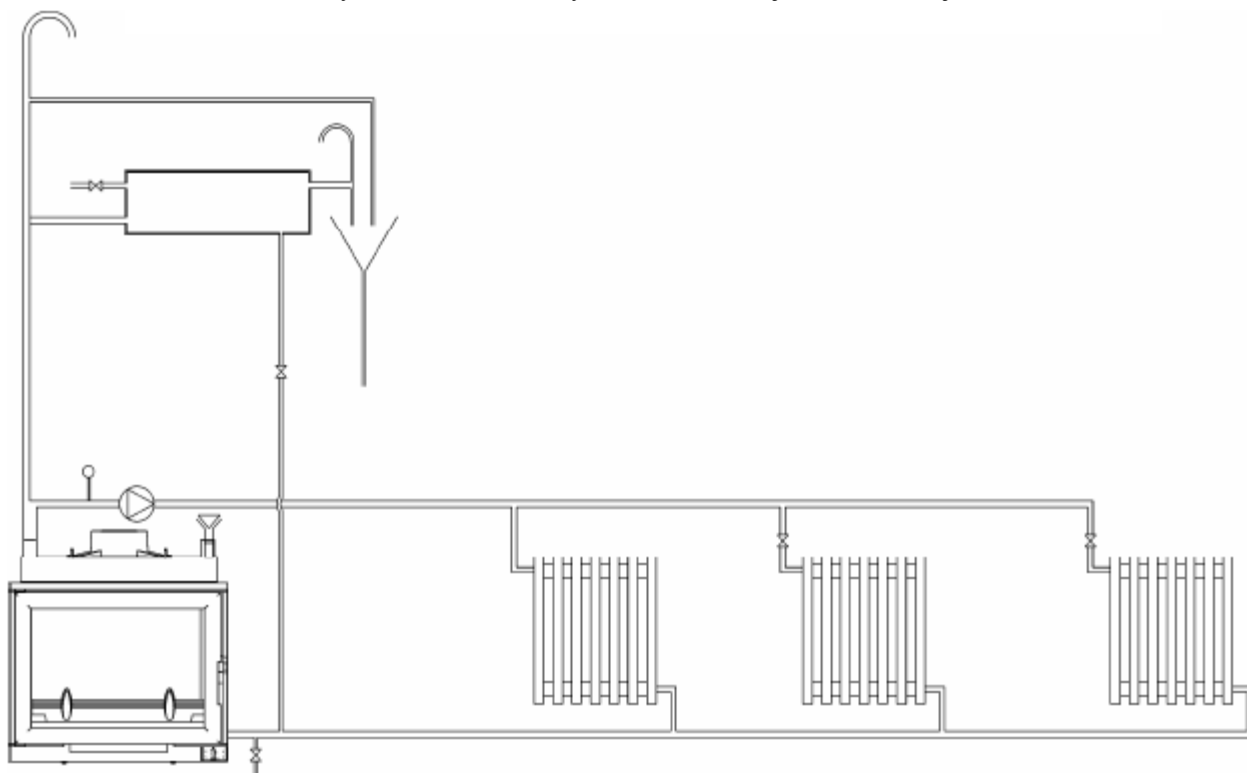
Biorąc pod uwagę dużą bezwładność cieplną tego wkładu, pojemność naczynia zbiorczego nie może być niższa niż 20% objętości wody zawartej w instalacji. Naczynie zbiorcze musi znajdować się w najwyższym punkcie instalacji.

Ze względu na położenie naczynia zbiorczego, należy go dokładnie odizolować od mrozu. Dodatkowy środek bezpieczeństwa polega na połączeniu go do instalacji jak kaloryfera, rurami o średnicy 3/4" (20.27) wyposażonymi w regulację natężenia przepływu.

5.2 RURA BEZPIECZEŃSTWA (KANAL WZBIORCZY)

Rurka bezpieczeństwa łącząca kocioł z otwartym naczyniem zbiorczym musi mieć przekrój co najmniej 1" (26.34). Zalecamy 1 1/4" (33.42)

Przykład schematu zasady działania instalacji autonomicznej

Urządzenie samo ogrzewa całą instalację.

Taką instalację zwykle stosuje się, gdy instalacja nie wymaga mocy większej niż 15 KW i gdy dysponuje się wystarczającymi zapasami drewna.

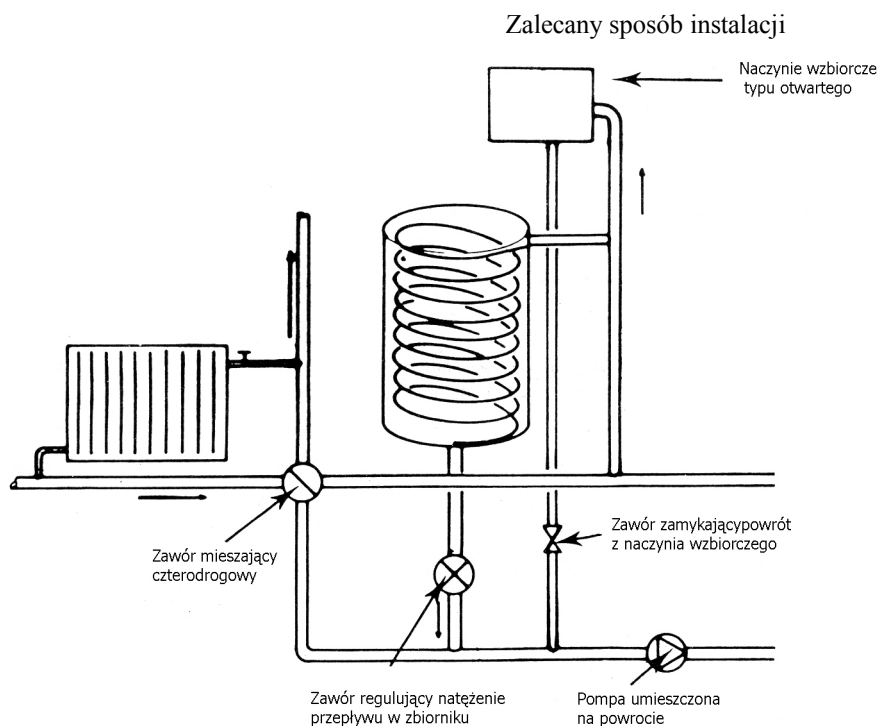
5.3 ZAWÓR CZTERODROGOWY

Zalecamy użycie czterodrogowego zaworu mieszającego. Ma on następujące zalety:

1. możliwe jest uzyskanie w zbiorniku wody o temperaturze wyższej niż w kaloryferach.
2. pozwala na utrzymanie w kotle temperatury wody około 50°C przez co ogranicza się ryzyko skraplania.

UWAGA:

Jeśli instalacja nie jest wyposażona w zbiornik ciepłej wody użytkowej, umieszczony między urządzeniem a zaworem czterodrogowym, należy przewidzieć ogranicznik dla zamontowania zaworu bezpieczeństwa.

RYS.5

6. PODŁĄCZENIE DO INSTALACJI ZASILANEJ PRZEZ INNE URZĄDZENIE WYTWARZAJĄCE CIEPŁO

Połączenie takie musi być zawsze przedmiotem szczegółowego studium; należy dopilnować m.in. tego, by obiegi w obu urządzeniach nie były sobie przeciwne. Jest to sytuacja, gdzie odpowiednio do danego przypadku musi być zastosowana pompa cyrkulacyjna. Często potrzebne będą zawory zwrotne by nie wytworzył się obieg zamknięty między jednym urządzeniem a drugim.

Podłączyć należy naczynie wzbiorcze tego samego typu co w istniejącej instalacji (otwarte lub zamknięte). Jego objętość należy dobrać w zależności od instalacji przyłączonej.

Przewód wyjściowy i przewód powrotny urządzenia, które ma być podłączone, muszą być dołączone między istniejącym kotłem a pierwszym kaloryferem.

Jednakże połączenie poniżej tego punktu może być dopuszczalne jeśli przekrój rur w miejscu łączenia na to pozwala i jeśli za podłączonym urządzeniem pozostaje wystarczająca ilość kaloryferów aby przyjąć energię wytworzoną przez przeznaczony dla nich kocioł.

W tym przypadku zainstalowana musi być pompa cyrkulacyjna i zawory zwrotne w celu zharmonizowania obiegu między kaloryferami i oboma kotłami.

Zwracamy uwagę na niebezpieczeństwo pojawiające się w przypadku przyłączenia w jakimś miejscu czegokolwiek do instalacji. Może wytworzyć się obieg nie pozwalający na krążenie wody w kotle. Jeśli ciepło wytworzone przez urządzenie nie są przenoszone przez wystarczającą ilość wody, w kotle może szybko dojść do wrzenia.

6.1 POMPA CYRKULACYJNA

Zalecamy montaż pompy (na zasadzie przepływu bezpośredniego przy instalacji działającej na zasadzie wspomaganego termosyfonu). Pompa podłączona do rury wychodzącej powinna mieć wydajność co najmniej 800 l/h.

6.2 KALORYFERY

Rury wchodzące i wychodzące nie mogą zawierać żadnego urządzenia mogącego blokować albo ograniczać przepływ wody (zawór, ogranicznik przepływu itp.)

Aby zapobiec problemowi przegrzewania się kotła należy pozostawić co najmniej 30% wolnej mocy w zainstalowanych kaloryferach (nie używać ani kurków ani zaworów termostatycznych).

Moc całkowita zainstalowanych kaloryferów musi przekraczać moc kotła (wyłącznie w razie łączenia go z innymi urządzeniami)

6.3 ZAWÓR BEZPIECZEŃSTWA

Oprócz zaworu bezpieczeństwa zamontowanego fabrycznie, dodatkowy 3 barowy, zgodny z normami i wyposażony w manometr zawór bezpieczeństwa, musi być obowiązkowo umieszczony na górnej części wkładu z płaszczem wodnym tak, aby między tymi dwoma zaworami nie było żadnego elementu zamykającego całkowicie lub częściowo przepływ.

Jego średnica powinna wynosić 3/4" (20.27). Powinien mieć lejek i ujście o tej samej średnicy.

Zawsze należy zapewnić dostęp do tych dwóch zaworów.

6.4 UKŁAD PRZEWODÓW

Rury mają być zainstalowane zgodnie z regułami sztuki i normami.

Ich przekroje należy obliczyć tak, by straty ciśnienia były jak najmniejsze i by nie zachwiać równowagi instalacji.

Zasadniczo zalecamy nie używać rur wchodzących i wychodzących z kotła o średnicy niższej niż 1" (26.34)

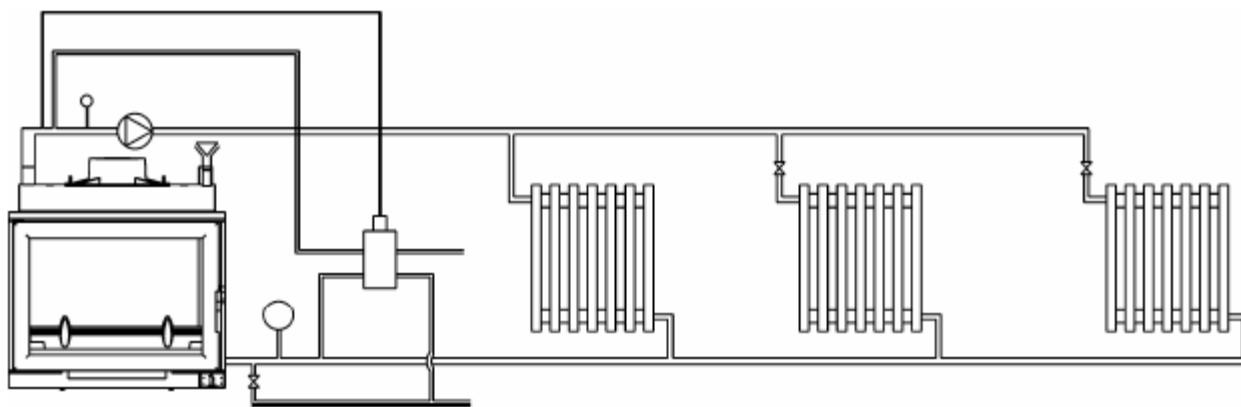
6.5 ZAWÓR TERMICZNY

Jest dodatkowym środkiem bezpieczeństwa, którego zadaniem jest kontrolowanie niespodziewanych skoków temperatury w źródłach ciepła.

Zawór termiczny rozwiązuje problem przegrzewania się kotłów: jest to urządzenie, które łączy w sobie zawór odciażający termicznie i urządzenie dostarczające wodę. Oba te urządzenia działają równoległe i są sterowane czujnikiem temperatury. Gdy temperatura graniczna jest osiągnięta, zawór tworzy obieg zimnej wody w urządzeniach generujących ciepło do czasu, gdy temperatura nie spadnie poniżej wartości zwalniającej bulwę zaworu.

Czujnik należy zawsze umieszczać na rurze wychodzącej, najbliżej jak to możliwe wkładu.

Przykład instalacji autonomicznej z zaworem termicznym

CZĘŚĆ PRZEZNACZONA DLA UŻYTKOWNIKA

7. UŻYTKOWANIE I UTRZYMANIE

7.1. Przed użyciem urządzenia

Należy zachować 4-tygodniowy okres schnięcia, aby pozwolić na odparowanie wilgoci zgromadzonej w niektórych częściach obudowy (łączenie z przewodem kominowym, przewód kominowy, łączenia kamieni, okap itd.).

Po upływie tego okresu można przystąpić do pierwszego rozpalania, dokładając umiarkowaną ilość drewna i przymykając dopływy powietrza aby ograniczyć intensywność ognia. Pozwoli to na stopniowe rozgrzewanie się całości wkładu i obudowy oraz zapobiegnie szybkiej dylatacji i szokom termicznym. Należy palić małym ogniem przez 10 dni, aby dokończyć suszenia całości.

Podczas pierwszych rozpaleń z urządzenia może wydobywać się woń spowodowana wypalaniem się nadmiaru farby, którą jest pokryte. Aby to przewyciężyć należy po okresie suszenia kilka razy intensywnie zapalić w kominku.

4.2. Paliwo.

Urządzenie jest przeznaczone do palenia drewnem. Zabrania się używać węgla lub innych paliw kopalnych. Używanie brykietów z węgla brunatnego jest dopuszczalne. Pozwalają one na uzyskania biegu zwolnionego przez dłuższy czas (nie należy kłaść więcej niż 10 brykietów naraz). Zaleca się raczej drewno twarde niż miękkie (dąb, buk, grab, kasztanowiec itp.), bardzo suche. Maksymalnie 20% wilgotności - co odpowiada drewnu składowanemu pod przykryciem przez 18 do 24 miesięcy. Użycie drewna o zbyt dużej wilgotności spowoduje złe spalanie zanieczyszczające przedwcześnie urządzenie, szybę i przewód kominowy.

Nie wolno palić odpadów z gospodarstwa domowego, plastików (butelek) i ich pochodnych, gumy, materiałów tłustych (szmat nasączonych olejem) itd., które zanieczyszczają środowisko i powodują ryzyko zapalenia się komina z powodu zanieczyszczenia przewodu kominowego.

4.3. Rozpalanie

Aby dobrze rozпалиć ogień: nie używać papieru błyszczącego, rozłożyć zmięty papier gazetowy lub słomę na dnie paleniska, ułożyć na wierzch chrust potem suche gałązki albo cienkie szczapki następnie większe kawałki drewna o średnicy około 3 cm. Zapalić papier, zamknąć drzwiczki wkładu i całkiem otworzyć dopływy powietrza i szyber. W razie trudności w rozpaleniu pozostawić na chwilę lekko uchylone drzwiczki. Następnie, gdy rozpałka dobrze się zajmie, dołożyć pożądaną ilość drewna. Nigdy nie rozpalać ognia benzyną, alkoholem itp. Aby ułatwić rozpalanie, radzimy pozostawić ciekłą warstwę popiołu na ruszcie i dnie paleniska tak, by zbyt nie zasłaniać otworów, którymi dochodzi powietrze.

WAZNE: Pozwól, żeby załadunek drewna dobrze się rozpałił, zwłaszcza w sytuacji gdy ciąg nie jest najlepszy. Działanie urządzenia jest uzależnione od warunków atmosferycznych. Zaleca się zachowanie ostrożności np. przy silnym wietrze (za duży ciąg) lub przy mgle (brak ciągu).

4.4 Dokładanie drewna – moc urządzenia

Moc kaloryczna uzyskiwana z wkładu jest uzależniona głównie od ilości dokładanego drewna.

Zależnie od gęstości i wilgotności drewna polano 50-cio centymetrowe o średnicy:

- 6 cm waży około 1 kg
- 10 cm waży około 3 kg
- 15 cm waży około 7 kg

Dla podtrzymania stałej temperatury należy używać wielu polan o małej średnicy (np. 6-8 polan o średnicy 6 cm na dobrze rozżarzony podkład). Dla ogrzewania dłuższego na biegu zwolnionym używać polan grubych (np. 3 polana o średnicy 13-15 cm na średnio rozżarzony podkład).

Moc nominalna tego urządzenia podczas przewidzianych normami prób została zmierzona przy użyciu 10,5 kg drewna wysokiej jakości, spalanego przez około 3 godziny (dopływ powietrza otwarty, podciśnienie – 10 Pa). Bieg zwolniony trwający około 10 godzin został osiągnięty przy użyciu 15 kg drewna w polanach o średnicy co najmniej 10 cm (dopływ powietrza zamknięty, podciśnienie 5 Pa).

UWAGA: Normalne funkcjonowanie jest uzależnione od obecności warstwy żaru. Należy unikać jego całkowitego wypalenia aby uniknąć trudnego rozpalania od nowa, które sprzyja brudzeniu się szyby. Jeśli to potrzebne, należy odtworzyć żar małymi kawałkami drewna.

4.5 Środki ostrożności przy dokładaniu

Podczas otwierania drzwi odryglować zamknięcie przy pomocy zimnej rączki, uchylić lekko obserwując przez moment, później powoli otworzyć. To uchroni was od nieprzyjemności ewentualnego cofnięcia się dymu.

4.6 Ostrzeżenie

Nigdy nie należy gasić paleniska wodą.

Tam, gdzie szyby mogą osiągnąć wysoką temperaturę stanowiąc przez promieniowanie silne źródło ciepła, radzimy nie umieszczać w pobliżu kominka mebli lub przedmiotów wrażliwych na temperaturę (minimalna odległość to 150 cm). Uwaga na ryzyko oparzeń, zwłaszcza małych dzieci. Podczas działania urządzenia uchwyty są ciepłe

Jeśli kominek posiada jeden lub dwa składziki na drewno, należy uważać żeby ich nie przysłonić (np. drzwiami, zbyt dużym nagromadzeniem drewna itp.), w celu zapewnienia swobodnego przepływu powietrza konwekcyjnego. Nie należy tam również umieszczać materiałów łatwopalnych (papier, pudełka z zapalkami itd.).

Uwaga: W razie pożaru kominka zamknąć dopływy powietrza do paleniska i wezwać straż pożarną.

Gryzący dym i ostry zapach wydobywające się z kominka podczas pierwszych rozpalań nie są powodem do niepokoju – zjawisko to wywołane jest przez wypalanie się farby (polimeryzację farby) na różnych częściach urządzenia

4.9. Rady w razie problemów w działaniu kominka

Cofanie się dymu przy otwieraniu drzwiczek

- patrz rozdział 4.7." Środki ostrożności przy dokładaniu"
- sprawdź, czy dopływ świeżego powietrza do pomieszczenia jest wystarczający (aby to sprawdzić, otworzyć drzwi lub okno)
- skontroluj kominek (podciśnienie, szczelność przewodu kominowego, łączenia z przewodem kominowym i wkładu)

Słabe ogrzewanie, ogień się tli lub gaśnie

- dołóż ponownie na dobry podkład z żaru, rozpalaj małymi kawałkami drewna, jeśli trzeba
- używaj suchego drewna (15 - 20 % wilgotności)
- skontroluj kominiek (podciśnienie, szczelność przewodu kominowego, łączenia z przewodem kominowym i wkładu)

Słabe ogrzewanie, ale ogień wysoki

- sprawdź szczelność wkładu
- dokładaj przede wszystkim grube polana
- sprawdź ciąg kominka (położenie szybra lub moderatora ciągu)

Szyba brudzi się bardzo szybko

- używaj suchszego drewna
- nie używaj zbyt często kominka na zwolnionym biegu
- sprawdź stan uszczelek na drzwiczkach

Szyba brudzi się częściowo – powstają smugi

- Przeczyść i sprawdź dopływy powietrza drugiego obiegu

5. UTRZYMANIE

Obowiązkiem instalatora, po sprawdzeniu czy instalacja spełnia wcześniej wymienione wymagania, jest poinformowanie użytkownika, że:

- nie może samodzielnie modyfikować wykonania ani sposobu działania instalacji
- powinien przestrzegać instrukcji obsługi a w szczególności następujących zaleceń
 - Osadzanie się kamienia i korozja wnętrza instalacji: każde uzupełnianie instalacji musi być wykonane zgodnie z zaleceniami niniejszej instrukcji

- Szoki termiczne, wybuchy ognia, korozja od strony paleniska: Przy kończeniu pracy wkładu gdy masa paliwa lub komora spalania mają jeszcze wysoką temperaturę, nie wolno nigdy całkowicie zatrzymać przepływu wody w urządzeniu a tym samym nie wolno odcinać urządzenia przez zamknięcie zaworu zwrotnego ani wprowadzać gwałtownie do płaszcza wody o niskiej temperaturze.

Odradza się spuszczenia wody z instalacji chyba, że mogłaby ona zamarznąć bez nadzoru w okresie przestoju. W miarę możliwości należy zabezpieczyć taką instalację przed krążeniem w niej powietrza. Używane środki przeciw zamarzaniu muszą być zgodne z obowiązującymi normami.

Należy wykonać dwa czyszczenia mechaniczne rocznie, z czego jedno podczas sezonu grzewczego. Należy przy tym sprawdzić komin i łączenie z przewodem kominowym, aby upewnić się, czy są w dobrym stanie. Firma wykonująca te czynności powinna wystawić certyfikat. Deflektor urządzenia, który może być od góry zabrudzony sadzami musi być zdjęty i wyczyszczony. Elementy z których składa się urządzenie oraz jego szczelność muszą być sprawdzone. Jeśli to potrzebne, należy wymienić uszczelki drzwiczek i szyby. W przypadku anomalii używanie urządzenia jest zabronione. Przed ponownym uruchomieniem należy zlecić przegląd wkładu i kontrolę instalacji profesjonalście.

Po zakończeniu sezonu grzewczego należy usunąć z wewnętrznych części wkładu wszelkie osady i wyszczotkować wszystkie części. W celu ułatwienia sobie tego zadania można wyjąć wszystkie ruchome części wewnętrzne (ruszt, płotek, deflektor...)

Po odczyszczeniu należy natrzeć wszystkie elementy odpowiednim środkiem konserwującym. Operacja ta nada blask urządzeniu i ochroni go przed rdzą (czynności te należy powtórzyć gdy to konieczne). W tym okresie zalecamy również pozostawienie otwartych dopływów powietrza, aby umożliwić swobodne krążenie powietrza we wkładzie i w przewodzie kominowym. Przy okazji zwracamy szczególną uwagę na urządzenia które nie działają w sposób ciągły (domki letniskowe). W rzeczywistości takie użytkowanie wywołuje zjawisko skraplania, które z kolei przyspiesza zjawisko utleniania.

Należy regularnie opróżniać popielnik aby nie nagromadził się popiół, który może zatkać i uszkodzić ruszt paleniska. Należy przy tym uważać na iskry wypadające z żaru gdyż mogą one spowodować pożar.

Czyszczenie szyby: Gdy szyba jest zimna należy przetrzeć ją wilgotną gąbką lub szmatką nasączoną specjalnym środkiem. Należy stosować się do instrukcji i zaleceń dołączonych do używanego środka.

W urządzeniach wyposażonych w mosiądżowaną fasadę lub akcesoria należy części te czyścić specjalnymi środkami do mosiądżu. Należy unikać spryskiwania tych części płynami do mycia szyb. W zależności od temperatury użytkowania może z czasem dojść do nieznacznej utraty intensywności koloru części mosiądżowanych. W okresie gdy urządzenie nie jest używane, mosiądż również ulega naturalnemu procesowi utleniania. W związku z tym części te należy regularnie konserwować przeznaczonymi do tego środkami. Środki te nie mogą wchodzić w kontakt ze środkami do czyszczenia szyb.

Zawiasy niektórych wkładów kominkowych Godin są wyposażone w śruby z końcem stożkowym lub podkładki hamujące. Podczas demontażu drzwiczek należy podkładki wymienić na nowe i założyć oryginalne śruby.

6. CZĘŚCI ZAMIENNE

Jeśli po wielu latach konieczna okaże się wymiana niektórych części skontaktuj się ze sprzedawcą lub z jakimkolwiek przedstawicielem naszej marki.

Przy zamawianiu części zamiennych należy podać dane z tabliczki znamionowej znajdującej się z tyłu urządzenia, lub z karty gwarancyjnej, którą należy zachować nawet po wygaśnięciu gwarancji.

Posiadając te dane oraz naszą dokumentację fabryczną sprzedawca będzie mógł w krótkim czasie dostarczyć wszystkie części zamienne i przystąpić do naprawy w granicach swoich kompetencji.

7. GWARANCJA

Gwarancja na instalację będzie skuteczna tylko przy przestrzeganiu reguł sztuki, obowiązujących przepisów, instrukcji montażu i użytkowania wkładu, zaleceń dotyczących izolacji, montażu i użytkowania kominka i wkładu. Należy zachować ostrożność przy doborze i montażu poszczególnych elementów kominka, wyborze materiałów, przestrzeganiu reguł sztuki i zgodności z normami, co zapewni całkowicie bezpieczną instalację.

Niniejszy dokument nie uwzględnia wszystkich mogących mieć miejsce przypadków, jak również wszystkich istniejących dokumentów normatywnych i nie zwalnia od stosowania się do nich.

W sytuacjach wyjątkowych konsultuj się z producentem.

ODPOWIEDZIALNOŚĆ: Przypominamy, że odpowiedzialność producenta ogranicza się do produktu takiego, jaki jest sprzedawany oraz, że odpowiedzialność za instalację i uruchomienie spoczywa w całości na montażyście, który powinien postępować według reguł sztuki i zaleceń instrukcji montażu

WAŻNE: Spółka „Godin” odrzuca wszelką odpowiedzialność za szkody powstałe w wyniku wszelkich modyfikacji urządzenia i wszelkich modyfikacji pozostałej instalacji przez użytkownika.

W celu stałego polepszania jakości swoich produktów spółka Godin S.A. zastrzega sobie prawo do modyfikowania urządzeń bez uprzedzenia.